

HAVENS DYBESTE INDVOLDE

Skrevet af Astrid på 13 år

Det var en ganske fin morgen, og Ebbes have blev badet i en så lækker sol, så man næsten fik lyst til at spise den. Alle blomsterne smilede til Ebbe, hver gang han vandede dem. Alle bierne summede rundt omkring fra blåklokke til solsikke, mens fuglene sang: "Når solen skinner frem fra skyerne, kaster vi glædeligt med paraplyerne. Når solen skinner bliver vi klistret op af dens skønhed, og vi alle bliver fulde af frodighed. Når solen skinner, skinner den på vores sang, og nu kan den kun blive god og lang!" Ja, som man kunne høre på stemningen ude i haven, var den ikke spor svær at tage fejl af, og det smittede voldsomt meget af på Ebbe. Alle blåbærrene var lige sprunget ud fra de grønne blade, og var snart klar til at ende nede i Ebbes mave, hvilket Ebbe måske syntes var lidt synd, så han ville helst ikke plukke dem alle sammen. Han traskede omhyggeligt over til blåbærrene med en lille kurv, han kunne putte dem i. Men vejen ned til busken var lidt besværlig. Alle grenene sprang ud fra hver sin side, så han måtte holde sig for hovedet. Men pludselig greb en af de store skarpe grene fat i Ebbes hud på knæet, så klodsede Ebbe snublede og faldt omkuld på den brune jord. Han mærkede, hvordan blodet sivede ud af hans knæ. Han satte sig op og så sit blodige knæ, som jorden havde klistret sig fast til. Med et suk gik han ind efter noget plaster. Da han havde fået plaster på såret, blev han enig med sig selv om, at det nok var på rette tid til at klippe nogle af de lange ubehagelige grene, og så gik tiden altså med det. Men tiden gik ikke bare, den løb nærmest, og pludselig stod fætter Jørgen og dækkede for det skinnende solskin og hilste på. Ebbe havde nemlig lovet Jørgen at han måtte overnatte hos ham en nat, fordi Jørgen havde brug for et sted at sove, når han skulle ud at se Jylland.

"Tak skal du have, fætter! Du er efterhånden den eneste i familien, der bor i Jylland," lo fætter Jørgen, så det sprøjtede ud med savl, da de var kommet ind og fik en kop kaffe. Han havde altid en tendens med at sprøjte med spyttet, hver eneste gang han åbnede munden. (Og derfor måtte man aldrig sidde foran ham, for han grinede ikke bare sådan to tre gange - det var næsten hele tiden!)

"Jylland er sådan et pragtfuldt stykke af Danmark, og der er tusinde ting, jeg skal nå at se, så jeg sætter stor pris på, at jeg må blive her i flere nætter," sagde han efter en lang grine-omgang, hvor Ebbe igen måtte bruge et af hans falske grin på den mand. *Flere nætter?* Ebbe syntes ikke at kunne

huske at aftalen omfattede *flere* nætter. Det var vist ikke så godt, det han sagde ja til, men heldigvis var Jørgen her ikke om dagen. Kun om natten.

Efter en del snakkende timer, var solen ved at gå ned. Ebbe fandt noget sengetøj til Jørgen, og lod sig drukne i sin egen seng med mørket i rummet som en ekstra dyne. Det var altså første dag i sommerferien, og Ebbe kunne næsten ikke vente til i morgen, hvor han ville plukke blåbærrene, og lytte til planterne, der svajede fra side til side. Der var ingen mennesker, der sprøjtede væmmelige ord op i hovedet på ham som en galning, fordi han igen havde stået og dagdrømt på arbejde. Nej, haven var et vidunderligt sted, og der lå Ebbe og drømte om de syngende insekter og vilde planter, der spredte lykke og håb. Men natten var dog ikke helt så dejlig som alle hans drømme, da han flere gange om natten mærkede nogle små stik, der nærmest stak ham rundt omkring på kroppen, og allerede tidligt om morgenen vågnede han med blod, der løb ned ad hans tommelfinger.

”Hvad søren?” Ikke nok med, at hans tommelfinger dunkede vanvittigt, var der også noget der dirrede på hans skinneben. Han trak forsigtigt dynen fra sig, og så et lille snit, der blødte, så hans hvide sengelagen blev helt rødt. Det kunne Ebbe slet ikke forstå. Der var intet oppe i sengen, der kunne skære hans stakkels hud. Nogen måtte have gjort det. Han kunne ikke selv have gjort det. Jørgen var den eneste ud over ham selv, der var i huset, men det kunne umuligt være ham. Det kunne godt være han var lidt sær og meget glad, men han kunne umuligt få sine pølsefingre til at gøre sådan noget mærkeligt. Ebbe havde ingen ide om, hvad der var sket, og han valgte at pakke fortvivlelsen ned og få noget plaster på uheldene. Måske var det bare noget fra i går.

Dagen i dag var i gang så spirende som et af Ebbes fingerbøl han havde plantet forleden i haven. Han vandede dem kun i de tørre perioder, da de selv plejede at indtage vand fra naturens side, når der for eksemplet var lidt fugt i luften, eller det regnede. Så i dag skulle de ikke vandes, for det havde nemlig regnet i morges, og skyerne hang stadig i luften, som om de snart ville falde ned. Jørgen var lige taget afsted, så nu kunne Ebbe så småt trække sig ud til den friske luft med en lille kurv i hånden, som han kunne bruge under sin bærjagt. Solen tilbragte ikke særlig meget tid udenfor skyerne, men alligevel var dagen så frisk og dejlig. Fuglene var allerede begyndt at synge som musik i ørerne på Ebbe, og de brugte sådan nogle friske ord, som passede til luften. Til sidst da dagen var ved at få sin ende, og kurven var fyldt op, mødte Ebbe en lille mariehøne på sin vej.

Han tog den forsigtigt på sin hånd og sagde til den, at den skulle flyve op til Gud og sige tak for en dejlig dag. Derefter fløj den op mod himlens ende, og hvem ved om den meddelte det til Gud?

Da han kom ind, vaskede han sine ny plukkede bær, og gik i gang med noget aftensmad. Der stod bare nogle rester på menuen, og bagefter kom Jørgen traskende hjem heldigvis med en fyldt mave, så Ebbe ikke behøvede at lave mere mad.

Dagen var lang og smuk og fik sin mørkeste ende. De to mænd lå på hver sit værelse og snorksov, ind til Ebbes mave ikke kunne holde sig mere og trængte til at blive tømt, så han slentrede søvnigt og vemodigt ud på badeværelset og satte sig på det kolde bræt. Mens han sad der på brættet, var det nogle usædvanlige og mærkelige forme, han pressede ud, synes han. Nogle føltes som runde, andre føltes som tynde og lange pølser. Da han var færdig rejste han sig og kiggede ned i toiletlet og med et chok, så han nogle store runde blodklumper og nogle tynde slanke blodpølser. Det flød alt sammen i mørkerødt blod, der nærmest lyste som en meget, meget uhyggelig og ond sol. Han kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Aldrig havde han set så meget blod og blodklumper på en gang i hele sit lange liv. Han fandt et lille spejl frem i håb om, at han kunne se, om der var nogen rifter eller noget. Men numsen lignede bare en helt normal numse, som om den ikke lige havde kastet unormalt meget blod ud. Måske havde han fået en hæmoride. En meget slem hæmoride! Så, han måtte nok holde sig i ro og liste ind på værelset igen, selvom han var fyldt op med en meget klam toiletoplevelse, der forbandt sig med nogle ubehagelige tanker i hovedet. Om morgenen, da solen lyste dagen op, blev det hele ikke bedre af, at han igen opdagede en rift, denne gang på ansigtet og på hans stakkels hånd. Hånden havde heller ikke haft det så godt, fordi den i nat skulle tørre en meget blodig numse. Det var meget mærkeligt og uforståeligt, og i går havde han ikke set så meget som set skyggen af riften på kinden og hånden, som befandt sig der morgenen efter.

Jørgen var gået igen, og Ebbes mærkelige rifter sveg og gjorde så naller, at det holdt ham væk fra haven. Det betød jo også at dagen i hvert fald ikke var ikke nær så spændene som i går. Det var ikke spor sjovt at have sådan en slem hæmoride, hvis det altså var en hæmoride. Det var heller ikke sjovt at vågne op med fremmede rifter, som han slet ikke vidste, hvor kom fra. Og da det endelig begyndte at blive mørkt, var gæsteværelset fyldt igen. Jørgen lå som en sten der brølede inde på værelset og Ebbe begyndte at mistænke Jørgen for de mærkelige rifter. Lige siden Jørgen

var begyndt at overnatte i huset, var der sket de mærkeligste ting ved Ebbe. Måske havde han også noget at gøre med hæmoriden? Ebbe turde ikke at spørge, for nu var de jo trods alt i familie.

Og Jørgen havde altid været rar og flink (og meget våd rundt om munden), så det gav næsten ingen mening, hvis det var ham, der gjorde noget. Men som mørket trængte på, var tankerne faldet ind i drømmene hos Ebbe, indtil han igen vågnede, da hans mave skulle tømmes. Denne gang slentrede han ikke bare søvnigt ud på toilettet. Nej, denne gang rystede hans ben på vejen hen ad den lange tomme gang, og hans sved begyndte at dryppe ned på gulvet, så han næsten blev bange for at glide i det. Han satte sig igen på brættet, og så samme skrækkelige toiletoplevelse som før. Masser af blod, som sprøjtede ned i toilettet, og han gjorde alt, hvad han kunne for at presse alle sine blodklumper og blodpølser ud, der mindede ham om store blodorme. Han tørrede sit stakkels numsehul, der var alt for lille til at presse så store og væmmelige, slimede klatter ud.

"Føj for den lede!" lød det fra Ebbe, som gyste med en gåsehud, der snart havde fået nok af at sidde på Ebbes hud, når han sked sådan noget væsentligt ud. Han vaskede derefter sine hænder og kiggede sig i spejlet, og så minsandten også en ny rift på panden, som dryppede med blod. Ebbe havde nok ikke kunnet mærke det, da hans kind allerede havde en svidende rift. Det han mærkede nu, var en rædsel, der borede i ham og skreg. Han havde fået nok. Han havde fået nok af at låne sit gæsteværelse ud. Han vidste, at nu kunne det ikke være tilfældigt længere. Nogen eller noget var skyld i alle de mærkelige hændelser. Ebbe vaskede hurtigt hænder og tog den største køkkenkniv, han kunne finde fra køkkenet og listede ind på sit værelse. Hvis han skulle være helt ærlig, så lignede det altså indvolde, han skyllede ud, men det kunne jo umuligt være det, eller hvad? Nogen skar i hvert fald i ham om natten. Måske var det Jørgen. Bare tanken gjorde ham skidt til mode og hans hjerte hamrede i ham, som om den ville ud. Han lagde forsigtigt kniven under puden, så han altid lige kunne tage den frem, hvis der nu faktisk kom en eller anden. Der sad han på sengen og lyttede til alle de snorkelyde og den tomme stilhed, der pludselig ikke var stille længere, da fuglene var lige så vågne som ham: *"Det skal nok gå, Ebbe. Det er dig der har passet os så længe, vi har levet, og nu er du blevet vores egen far, der er så god og rar. Mod både naturen men også os, så nu giver du væsnet et los. For Ebbe, du som er så hjælpsom, modig og stærk og har givet os fugle et herligt underværk. Vi elsker dig, far. Forglem os ikke. Snart vil vi lægge dig et sted, hvor du vil føle*

dig tryk og glædelig. Det skal nok gå, Ebbe. Din liv og din tid har du godt nok fået, men bliv i det mindste her hos os, og tænk på det, du nåede."

Det var skønt med fugle, og ordene varmede Ebbes hjerte og tændte en glædelig flamme.

Men det varede ikke længe før flammen slukkede igen. En bitter luft passerede hans glødende gåsehud og hvinede som ægte skrig. Han skyndte sig at tænde for lyset og snuppe kniven under puden. Men den tykke, bitre luft nærmede sig og greb fat i hans kniv og trak den ud af Ebbes svedige fingre, der skreg efter kniven, som var hans eneste våben. Hjertet bankede utålmodigt og var ved at få et panikanfald. Hvad skulle han nu gøre? Kniven hang i luften, så han vidste, hvor den skrigende luft var henne. Pludselig fik Ebbe øje på døren. Han spurtede rystende over til døren, men vejen derover var uopnåelig, da den bitre luft sværmede rundt om ham, med kniven i hånden, der gjorde ham svimmel og dårlig. Alle tankerne sværmede i ring, som kniven, der dansede rundt om ham. Den skrigende lyd blev mere og mere spids, og pludselig indeholdt lyden vaskeægte menneskeord: *"Jeg er blevet dræbt i din have, for mange år siden,"* skreg den spidse luft, der skar ham som nåle på huden. Han prøvede at kæmpe sig over mod døren, men det var håbløst. *"Før du købte dette hus, boede jeg her."* Ordene snurrede rundt i Ebbes krop og fik hans sveddråber til at løbe om kap ned ad hans pande. En stilhed bredte sig i luften, og hans krop faldt omkuld på trægulvet. Han ville skribe, og han prøvede skam alt, hvad han kunne, men for hver gang fløj luften ned i hans lunger og gjorde sådan, at han ikke kunne trække vejret.

"Jeg blev dræbt det sted, hvor du faldt for tre dage siden!" Skreg de spidse ord, *"Dit blod løb ned fra dit knæ og ned i jorden, til mit gamle blodstøv fra dengang. Nu er jeg genopstået fra graven, og jeg har forsigtigt prøvet at opbygge et menneske, som i fremtiden skulle blive mig, men det er umuligt når det var dit blod der løb ned til mit. Alle de rifter du har var mig der har taget noget af dit blod, og jeg har byttet om på din afføring og indvolde. Det var nemlig indvolde du sked ud. Men jeg ville ikke have din krop eller ansigt, men som sagt så var det dit blod der rørte ved mit og nu bliver jeg nødt til at få din krop."* Alt omkring ham blev mere tåget og uklart, som om han havde været under indflydelse af narkotika. Han savnede sine elskede fugle, og overraskende også Jørgen.

"Jørgen!" skreg han, som hans sidste tomme ord. Kniven, han havde brugt så mange gange til at skære grønsager med og al verdens ting, skar nu ham, så han faldt om. Et tungt og endeløst mørke

overvandt hans sjæl og bragte ham til døden, mens en anden sjæl blev genskabt i hans egen krop.
Siden da var der ingen, der genkendte *Ebbe*. Fuglene ude i haven var de eneste, der vidste, hvor han var.